

Kesik Bıyık

Ömer Seyfettin

Kesik Bıyık — Ömer Seyfettin

İlk yayın: Diken, Aralık 1918, sayı:4 sayfa:6 (kaynak: Vikikaynak sayfa notu)

Ömer Seyfettin 1920 yılında öldü. 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun 27. maddesi uyarınca eserin özgün metni kamu malıdır.

Metin, Vikikaynak (tr.wikisource.org) aktarımından alınmıştır:

https://tr.wikisource.org/w/index.php?title=Kesik_Bıyık&oldid=142129

(revizyon 142129). Bu aktarım Creative Commons Atıf-AynıLisanslaPaylaş 4.0 (CC BY-SA 4.0) lisansı ile paylaşılır; bu PDF de aynı lisansla serbestçe paylaşılabilir.

pdfkitaphane.com

Darvin denilen adamın sözüne inanmalı. Evet. İnsanlar mutlaka maymundan türemişler! Çünkü işte neyi görsek hemen taklit ediyoruz; oturmayı, kalkmayı, içmeyi, yürümeyi, hâsılı hâsılı her şeyi...

Ne kadar adamlar vardır ki hiç ihtiyaç yokken «monokl» dediğimiz tek gözlükleri takarlar. Çünkü terzide seyrettikleri moda albümlerindeki resimler tek sözlüklüdür.

Neyse... Lâfı uzatmayalım. Ben de taklitçinin birisiyim. Her modayı yaparım. Altı yedi sene evvel, gördüm ki herkes bıyıklarını Amerikanvari kesiyor, benim de hemen kestirdiğimi tabîi tahmin edersiniz. Ah, evet ben de kestirdim; hakikaten, Darwin'in istediği gibi, ecdadıma benzedim.

Fakat ilk zamanlar o kadar utandım ki, size tarif edemem. Hele ilk gün bir arkadaşla rastgelmeyeyim diye arka sokaklardan eve geldim. Kapıyı açan evlâtlık beni bu halde görünce dehşetli bir nâra attı. Kurt görmüş bir kısrak heyecanıyla, haykıra haykıra kaçtı. Ben kapıyı iterek yukarı çıktım. Hınzır, kız, kim bilir anneme neler söylemiş. Odama annem geldi. Ben, dişlerim ağrıyormuş gibi ağzımı tutuyor, bıyıklarımı göstermiyordum.

– Ah hain, alçak! Artık benim evlâdım değilsin! dedi.

Hıçkırır hıçkırır ağlıyordu. Zavallı kansız elleri titriyor, yüreğinin şiddetli çarpmasından derin derin geçirmeler göğsünü, başım sarsıyordu.

– Niçin anneciğim? dedim.

– Niçin mi? diye inledi, hani bıyıkların?

– Bıyıklarımı kesmekle niçin alçak, niçin hain olayım? Annem daha beter ağlamağa, daha beter geçirmeğe başladı:

– Beni anlamaz mı sanıyorsun? dedi. Bıyıklarımı farmasonlar keserlermiş. Demek sen de farmasonmuşsun! Verdiğim süt sana

haram olsun! Ah, demek sen de farmasonmuşsun da bizim haberimiz yokmuş!..

Ben her ne kadar bu rezaleti sırf taklitçilik yüzünden, hem âdeta haberim olmadan yaptığımı anlatmağa kalktımsa da hiç para etmedi. Annem daha beter ağladı. Lâflarıma inanmıyordu. Dizlerim döverek:

– Seni doğuracağıma keşke taşları doğuraydım!., diye çırpıyordu.

Tam bu esnada babam gelmez mi?.. Evlâtlık kız bıyıklarının halini ona da yetiştirmiş. Aralık kalan kapıdan onu kalın bastonuyla beraber yukarı çıkmış görünce titredim. Korkmadım desem yalan söylemiş olurum. Mahvolduğumu anladım. Babam hızla içeri girdi. Ben hâlâ ellerimle bıyıklarımı kapalı tutuyordum. Bastonunu havada savurarak:

– Aç bakayım ellerini!..

diye bağırды. Artık iş çatallaşmıştı. Hemen bir yalan uydurdum:

– Babacığım, bugün sigaramı yakarken kazara bıyığımın bir tarafını tutuşturdum... Onun için kestirdim. Ama bizim ihtiyarda hacı gözü yoktu:

– Sen bana dolma yutturamazsın, dedi, demek ki sokakları dolduran züppelerin hepsinin bıyıkları kibritle mi yandı?

Sustum. Cevap vermedim.

Babam açtı ağzını yumdu gözünü...

Babamın hiddeti karşısında ne yapacağımı şaşırıyor, «bıyıklarımı keseceğime keşke kafamı keseydim!» diye içimi çekiyordum. Babam son sözünü söyledi: Beni reddetti, evden kovdu.

– Hemen çık! bir daha sakın buraya geleyim, deme... Çünkü artık bıyıkların çıksa bile namusun yerine gelmez...

Ne yapalım? Çarnaçar çıktım. Gidecek yerim yoktu. Aklıma Topkapı'da bir arkadaşım geldi. «Bari gidip ona misafir olayım» dedim.

Tramvay yoluna doğru yürüdüm. Köşe başında bizim sporcu arkadaşları gördüm. Bana gözleri ilişince:

– Bonjur, bonjur! diye haykırıştılar, işte şimdi adama benzedin... Neydi o pala bıyıklar?.. Mezardan kalkmış bir yeniçeri ağası gibi!..

Ne cevap, ne selâm verdim. Yürüdüm. Annemin, babamın ayrı ayrı mânalar verdiği felâketimi bu beyler çok muvafık, çok hoş buluyorlardı.

Topkapı tramvayına bindim. İçerisi تنها idi. Kabahatli gibi bir tarafa iliştim. Geldi, yanıma abani sarıklı, kır sakallı bir hoca efendi oturdu. Biletimi aldım. Arasıra dışarı bakıyordum. Gözüm hoca efendiye kaçtı. Dikkat ettim. Dik dik bana bakıyor... Yüreğim hop etti. «Sakin bu da bıyıklarım için küfrüme hükmetmesin» diyordum. Gittikçe yüreğimin çarpması ziyadeleşti. Kalkmak, dışarı çıkmak istedim. Hazırlanıyordum. Hoca efendi gülümsedi:

– Eksik olmayınız oğlum! yar olunuz! dedi. Heyecanıma şimdi hayret de karışmıştı:

– Niçin efendim? diye sordum.

– Sizin gibi şık gençleri sünnetli görmek, bizim için ne büyük bir iftihadır, dedi.

Hoca güldü:

– İşte bıyıklarınızı kestirmişsiniz ya oğlum, dedi, bu sünnet-i şerif değil midir?